

var en Mand, der ønskede at tale med mig. Det er jo noget, der hænder ofte for os allesammen. Jeg gaar ud til denne Mand, det er første Gang, jeg taler med Manden, jeg kendte ham ikke personlig. Han sagde: Jeg er i en forfærdelig Forlegenhed med denne Krudttaarnssag, jeg har disponeret over store Arealer ude i Nærheden af Krudttaarnene. Til disse Arealer har jeg en Lejer paa udmærket gode Betingelser, men denne Lejer siger nu: Jeg kan ikke indgaa dette Lejemaal, fordi Krudttaarnene ligge ved Siden af og forhindre, at Varerne — det var Træløst — kunne blive assurede. Og han viser mig en Mængde Breve og Dokumenter vedrørende denne Sag, ideriblandt Skrivelser fra den højtærede Krigsminister. Disse Dokumenter overlod han til mig, idet han bad, om jeg vilde se Sagen igennem. Naar jeg ikke afviste denne Mand, var det, fordi det, som jeg nævnte før, var min Pligt at have Interesse for, at Krudttaarnene bleve flyttede, jeg vilde paa enhver hæderlig og ærlig Maade søge at faa dem fjernede fra deres daværende Sted. Jeg saa Sagerne igennem, og da Manden havde bedt om mit Raad, sagde jeg tilliam følgende: Her er ingen anden Vej at vælge end at gaa til Krigsministeren og formaa ham til at fremsætte et Lovforslag her i Rigsdagen. Jeg kan ikke love, at Flytningen da kan blive gennemført, men det er, saa vidt jeg ser, den eneste Vej, ad hvilken denne Sag kan og bør gennemføres. Dertil svarede Manden: Det kan ikke nytte noget, Krigsministeren vil ikke indlade sig paa dette, det har han erklæret over for mig. Det fremgaar for øvrigt ogsaa af Finansudvalgets Forhandlingsprotokol for den 28. Januar, hvori der staar, at vi fra Krigsministeren gennem det ærede Medlem for Løvel fik en mundtlig Meddelelse, hvori der stod: „Formanden meddeler, at Krigsministeren ikke, efter det Resultat, som Forhandlingerne med Udvalget have hidført, agter at foretage yderligere Skridt i Krudttaarnsspørgsmaalet“. Saaledes faa vi Bud og Besked fra Krigsministeren den 28. Januar 1903. Derfor er det meget rigtigt, hvad denne Mand sagde til mig: Det kan ikke nytte noget, at jeg gaar til Krigsministeren, han vil ikke forelægge et Lovforslag, hvorved Sagen kan ordnes. Saa spurgte han mig, om jeg da ikke kunde give ham et andet Raad. Dertil sagde jeg: Jeg kan da ikke tænke mig andet, end at De maa henvende Dem til Finansudvalgets Formand. Hvis De vil henvende Dem til ham, er det muligt, at

De kan formaa ham til at opfordre Krigsministeren og maaske overtale Krigsministeren til at ordne denne Sag ved Lov. Han erklærede, at han ikke kendte Finansudvalgets Formand og spurgte, om jeg ikke kunde skaffe ham en Samtale med denne. Det lovede jeg. Jeg henvendte mig til det ærede Medlem — det har han ogsaa her refereret — og saa har, som jeg hører, disse to Herrer, det ærede Medlem for Løvel og denne Mand, hvis Navn ikke maa nævnes, haft denne Samtale. Siden har jeg ikke talt et eneste Ord med Hr. Heide om denne Sag . . .

Formanden: Et Navn, der ikke maa nævnes, *maa* ikke nævnes.

K. M. Klausen: Nej, det maa ikke nævnes. Jeg kom til at røbe en Hemmelighed . . .

Formanden: Men en Mand maa kunne bevare Hemmeligheder, som ikke maa røbes.

K. M. Klausen: Det ere vi enige om. Altsaa, jeg har ikke siden talt med denne Mand om denne Sag og ved altsaa ikke, hvad der er sket. Saavidt jeg nu forstaar det ærede Medlem for Løvel, har denne Mand, hvis Navn altsaa skal være unævnt, sagt overfor det ærede Medlem for Løvel, at jeg til ham — den unævnte Mand — skulde have afgivet en Erklæring om, at jeg skriftlig vilde forpligte mig — var det overfor det ærede Medlem for Løvel? — til at forholde mig passiv. Jeg kan dertil sige: Det er den sorteste Usandhed, der nogen Sinde er sagt i denne Sal. Jeg har aldrig nogen Sinde afgivet en saadan Erklæring eller kunnet være saa topmaalt dum at ville give en saadan skriftlig Erklæring. Jeg har sagt: Sagen kan og bør ordnes ved Lov, ikke bag Rigsdagens Ryg, ikke saaledes, som den højtærede Krigsminister og det ærede Medlem for Løvel ville ordne denne Sag. Jeg synes, det, der er sket her fra det ærede Medlems Side, er, for at sige det rent og skært, at løbe med Sladder. Jeg kan naturligvis ikke vide, hvad denne Mand har sagt til det ærede Medlem. Men han skulde dog virkelig have forvisset sig om, at det er Sandhed, at det forholdt sig rigtigt, hvad han har den Dristighed at fremsætte her i Tinget og paa en saadan Maade, i saa forblommende og tvetydige Ord, at det kan kaste den stærkeste Skygge af Uærlighed over min Person. Jeg maa,